

SANDER JAKOBSEN

Forkynderen

KRIMI

FORLAGET PUNKTUM

Forkynderen

Copyright 2013 © Forlaget Punktum

© Dagmar Winther and Kenneth Degnbol 2013

Omslagsdesign: Henry Steadman

Omslag: Henrik Koitzsch

Bogen er sat hos Pamperin & Bech Grafisk
og trykt hos Nørhaven A/S

Denne bog er fiktion, og bortset fra historiske fakta er enhver lighed
med virkelige personer, levende eller døde, helt tilfældig.

ISBN: 978-87-93079-00-7

1. udgave, 1. oplag

Printed in Denmark, 2013

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Romanen udgives i England og Australien
under titlen *The Preacher*

Forlaget Punktum ApS

Industriparken 23

2750 Ballerup

www.forlagetpunktum.dk

PROLOG

Februar 2013

Den dag, da de løslod hans kones morder fra Statsfængslet Østjylland, stod Thorkild Christensen parat udenfor.

En septemberdag i Danmark, blå som højskolesangbogen, men overraskende kold. Han havde oilskinsjakke på og fandt et par vanter fra sidste vinter i dens lommer. Han kunne se sin hvide ånde i eftermiddagslyset. Han havde stået der længe.

Det var dagen, hvor hans kones morder ville blive sat uden for murene. Datoen havde han kunnet læse sig til i dagspressen, men ikke tidspunktet. Så han havde mad med – den lå urørt i bilen, i den gamle Carte d’Or-beholder, han brugte som madkasse. Og en termokande med stærk kaffe. Han havde holdt på Enner Mark fra klokken otte morgen, med blikket fikseret mod fængslet, som han syntes lignede et typisk dansk gymnasium. Det havde, sammen med den krasse septembersol, givet ham en knitrende hovedpine.

En taxa kørte op foran hovedindgangen klokken 16.12, og han vidste, at øjeblikket var kommet. Han løb hen til taxaen, satte sig ind på bagsædet og bad chaufføren vente. Så registrerede han, at skyggen af den, han ventede på, blev mere og mere synlig fra bag fængslets døre. En sort silhuet, der nærmede sig i modlys. Thorkild Christensen kneb øjnene sammen, fokuserede, men måtte opgive og slå blikket ned. Forbandede hovedpine.

Da manden åbnede døren til taxaen, fornemmede Thorkild kun en lille tøven, en utydelig pause i den elegante bevægelse, med hvilken manden ellers svang sig ind ved siden af Thorkild. Blikket var utvunget, med et glimt af morskab.

Og Thorkild blev fyldt af fortrydelse, fortrydelse over, at han nu beredte sin kones morder denne fornøjelse. Forbandede sig selv, at han ikke havde forudset netop den reaktion. Men så slog han fred med tanken – det kunne ikke være anderledes. Han havde ventet et år på dette. Nu skulle det ske.

Så sad de der. To fremmede, men tæt forbundne personer.

Der var en tavshed, som Thorkild Christensen bevidst forlængede. Alt, alt ville han gøre for at bringe manden ved siden af sig ud af ligevægt.

Det lykkedes ikke, med undtagelse af et lille glimt af utålmodighed i den andens stemme.

“Hvorhen, Thorkild? Det er vel egentlig din taxa, selv om jeg bestilte den. Du sad her jo først. Til overflod.”

“Århus. Hvis det passer i et frit menneskes rejseplaner. Jeg har noget, jeg gerne vil vise dig.”

“Når bare det involverer en kop kaffe. Det trænger jeg til.”

Han er ikke bange, tænkte Thorkild. Ikke det mindste. Han har ikke noget imod at være i en bil med mig. Blodet steg ham til hjernen, gjorde hovedpinens dunk dobbelt så hårde. Kvalme. Han trak vejret dybt. Det er en provokation, påmindede han sig selv. Intet andet. Alt, hvad denne mand siger til mig, er ment som en provokation. Bid ikke på. Måske er han rystende angst.

Tanken styrkede ham. Han rakte taxachaufføren sit slidte dankort på forskud. Manden ved siden af Thorkild trak på de brede skuldre.

“Det må du selv om. Det er en lang tur til Århus. Selv ville jeg bare have taget til Horsens banegård.” Han afventede og fortsatte så: “Jeg synes som regel, at de har et dannebrogssflag, de står og vifter med i Olsenbanden?”

Thorkild drejede hovedet og så manden lige ind i øjnene. “En jovial tone? Er det sådan?”

Igen trak manden på skuldrene. “Hvorfor ikke? Det er, som jeg sagde, en lang tur til Århus. Du ser ikke for godt ud, Thorkild.”

“Nej, det er muligt. Og det er i øvrigt gensidigt. Et år i skyggen har frarøvet dig noget af den flotte kulør.”

Manden lo harskt. “Der var ikke megen skygge i fængslet. Det er delt op i fem boafsnit, som de gudhjælpemig kalder *landsbyer*. Grønne områder. Pragtfuldt lysindfald i tekstilværkstedet. Spritnyt kulturhus, man kan næsten lugte malingen endnu, for slet ikke at tale om kulturen. Der kom en trio fra Århus Musikkonservatorium og spillede Arvo Pärt hver torsdag aften. Det var simpelthen morsomt. Karen ville have elsket de koncerter. Det er skabt ud fra Kriminalforsorgens såkaldte normaliseringsprincip. Det er en vision, en smuk vision. Eller mission, jeg kan aldrig kende forskel på de der konsulentbegreber. Kan du? Det ene er vist det, man gør. Det andet er det, man drømmer om at gøre.”

“Jeg har ellers læst,” sagde Thorkild med undertrykt vrede over at høre sin kones navn nævnt, “at du befandt dig en rum tid i det afsnit, de bruger

til de såkaldt *negativt styrede indsatte*. Hvordan var lysindfaldet i isolationen?”

Mandens ansigt lukkede til. Så blev hans blik beklagende, tonefaldet næsten skuffet: “Jeg havde lyst til at opleve det, så enkelt er det. Den del af verden. Det er første gang, jeg har været i fængsel. Og det bliver sidste. Det er det, du ikke helt har accepteret, Thorkild. Jeg går ud fra, det er derfor, du er her.”

Thorkild tænkte sig om, overvejede sine muligheder og besluttede sig for, at sandheden og de virkelige, rå følelser var strategien. Han havde tænkt dette møde igennem hver dag i det slidsomme, endeløse år, der var gået. Ladet scenarierne udspille sig, et for et. Havde hældt til først den ene, så den anden vej at gå. Lagt en slagplan, iscenesat det, der skulle ske. Og endte så alligevel her, alene på taxaens plyssæde med bankende hjerte og tindinger, og udtalte den sandhed, der lå først for.

“Ja. Det er derfor, vi sidder her.”

Han valgte en cafe i den indre by, lod taxaen køre dem lige til døren og skrev under på dankortkvitteringen uden at registrere det svimlende beløb. Så stod de der foran de snørklede døre i kunstfærdigt bearbejdet messing og så på bordene indenfor, dampende glas med kaffe, stearinlys i tunge, malede glas. Der lød en blød jazz.

Det følte som en date, Thorkild fnisede næsten hysterisk og oplevede for første gang en usikkerhed i manden foran sig – den strålede ud fra ham. Thorkilds ømme hoved mærkede den som et vådt, lindrende viskestykke mod ansigtet. Han nød følelsen så meget, at han stoppede med hånden på døren og trak vejret dybt og befriet.

Den anden fornemmede det og var standset op.

“Og hvis jeg ikke vil med?”

“Så vil du ikke. Så skrider du. Auf Wiedersehen.”

“Hvad er det, du synes, jeg skylder dig?”

“Ikke en skid. Bortset fra den kop kaffe. Og halvdelen af taxaen, hvis det skal gå retfærdigt til. Men det skal det vel for helvede ikke, når du er involveret?”

Manden foran ham genvandt fodfæstet og fornøjelsen i blikket.

“Jagten på retfærdigheden. Så kender jeg dig igen, Thorkild. Hvornår er du begyndt at bande? Er du ikke stadig præst? Så jeg skylder dig ikke noget? Men alt ved dig handler om denne gæld. Og det er også det, du vil mig nu, ikke? Jeg orker helt ærligt ikke en scene.”

Thorkild trådte helt tæt på manden og hvæsed:

“Du går med ind. Og du går med ind nu. Og det gør du, fordi ti vilde heste ikke kunne trække dig fra den fornøjelse, det er at se mig lide, miste besindelsen. Fordi du ikke har noget bedre at tage dig til lige nu. Fordi du trænger til en ordentlig kop kaffe. Og fordi du godt ved, at jeg ikke vil sidde her og flæbe for at opnå noget fra dig. Du tror, jeg har undervurderet dig. Det har jeg ikke. Jeg ved præcis, hvad du er parat til at give. Og det vil jeg kraftedeme have. Du går med, fordi det interesserer dig. Fordi *jeg* interesserer dig. Og fordi det er pissekoldt herude.”

Manden lo. “Javel, ja. Men så må vi hellere gå ind. Folk er begyndt at stirre. Der er garanteret en grund til, at vi er kommet her. Hvad er det så, Thorkild? Var det Karens yndlings café?”

Thorkild nikkede hen imod et bord. “Bedre. Det var her, jeg traf hende første gang. Og her, jeg friede til hende. Jeg tænkte, du ville forstå at sætte pris på det corny i, at jeg vil have dig med herind.”

Manden så for første gang med en smule anerkendelse på Thorkild.

“Bestemt, Thorkild. Bestemt.”

Manden drak sin kaffe, et helt kogende glas, i lange nydende drag. Bestilte med en håndbevægelse endnu en og sukkede tilfreds.

“Dejligt. Virkelig dejligt. Du havde ret, Thorkild, jeg trængte virkelig til det. Og til at se mennesker omkring mig, som befinder sig i den rigtige ende af normalitetsskalaen. Det ville virkelig glæde de gode folk i kriminalforsorgen at se klientellet her. Velvalgt, det må jeg sige. Også til frieriet! Jeg kan lige se jer for mig dengang, takkelige Karen og dig i en af de over-tænkte fløjlsjakker, man går i på teologistudiet. Var du nede på knæ?”

Thorkild så på manden, gjorde intet for at tilsløre sit vågnende raseri.

“Det der? Det er for billigt. At gøre sig lystig over dem, vi var? Det havde jeg faktisk ikke forventet af dig. Utroligt nok har jeg alligevel overvurderet dig. Du er intet andet end en simpel sadist. Er du ude på at provokere mig til at slå dig? Bare bed om det. Men fandeme om du får lov at sidde her og tale nedsættende om hende. Du tog hendes liv.”

Thorkild rejste sig. Manden vinkede afværgende.

“Du misforstår. Og jeg undskylder. Hør efter, Thorkild, for det er nok den eneste undskyldning, du nogensinde får af mig. Jeg mener det kærligt. Med respekt. Jeg foragtede ikke Karen. Men jeg erkender, at den kunne misforstås. Det var,” – han ledte efter ordene – “klodset formulere.”

Thorkild satte sig ned igen. De drak kaffe i tavshed, indtil manden begyndte at tromme med fingrene på den hvide papirdug.

“Det er dig, der har sat mig stævne, Thorkild. Hvad er det, du vil. Er det flere spørgsmål?”

“Flere spørgsmål? Som for eksempel hvorfor min kone skulle dø? Hvorfor de alle sammen skulle dø?”

“Som for eksempel det, ja.”

Thorkild rystede på hovedet. “Jeg går ikke ud fra, at et år i fængslets behagelige omgivelser har givet dig indsigt i, at du skylder mig en forklaring. At der er mange, du skylder en forklaring.”

“Det er ikke rimeligt. Du fik rigtig forklaring, sidst du og jeg så hinanden. Så nej. Der er ikke mere at tilføje. Selv om jeg godt ved, at du ikke kan stille dig tilfreds med det. Men det er dit problem og ikke mit. Desværre.” Manden slog beklagende ud med hænderne. Hans blik føltes oprigtigt. Thorkild fastholdt det længe, den anden blinkede ikke.

“Er du ikke bange for, om jeg vil slå dig ihjel?”

“Nej,” svarede manden.

“Men det vil jeg.”

“Nej. Det vil du ikke. Så igen: hvad er det, du vil?”

Thorkild tømte sin kaffekop. “Jeg vil vide, hvad du gør nu. Hvor du tager hen. Hvad du vil beskæftige dig med. Jeg vil vide, hvordan dit liv bliver fra nu af.”

Manden så overrasket ud, så lo han hjerteligt. “Ja? Men Thorkild dog. Det var da sympatisk. Omend dine motiver næppe er videre sympatiske. Jeg behøver vel ikke fortælle dig, at det ikke kommer til at ske.”

“En livline,” hviskede Thorkild, pludselig forpint. “Et eller andet. En mailadresse. Et telefonnummer. Du kan ikke bare forsvinde.”

De betragtede hinanden.

“Det,” sagde manden, “forstår jeg faktisk ikke, Thorkild. Hvad jeg gør, har ingen betydning for dig nu. Slet ingen. Luk øjnene og sov roligt.”

“Rejser du?”

“Om jeg rejser? Hvad forskel gør det, om jeg rejser?”

“Jeg vil vide det. Jeg vil bare vide det.”

“Er du sikker på, at det er ... klogt, om man så må sige? Sundt for dig? Se nu at komme videre. Glem mig. Min straf er udmålt, den er afsonet.”

“Afsonet? Du skulle have afsonet tyve år.”

“Intet, jeg har gjort, berettiger den slags straf. Jeg har rettens ord for det. Det system, du tror så fuldt og fast på. Bevisets stilling.”

“Den retssag var en farce.”

“Der er vi enige.”

“Men du ønsker ikke at blive glemt. Og du ønsker ikke at forsvinde. Du ønsker, at jeg skal vide, hvor du er. Spild nu ikke vores tid. Giv mig det, jeg beder om.”

Manden sad lidt. Nikkede langsomt. Så skrev han et telefonnummer ned på en kaffepletet serviet.

“Og hvem får jeg fat i, hvis jeg ringer til det nummer? Anonyme alkoholikere? En callgirl? Dit lokale pizzeria?”

Manden så utilfreds ud. “Det var dig selv, der bad mig om ikke at spilde tiden. Ring op.”

Thorkild fiskede sin slidte, bedagede mobiltelefon op af inderlommen og tastede møjsommeligt. En kvindrende ringetone lød fra mandens brystlomme. “Der ser du. En livline. Et specielt ordvalg, Thorkild. Helst inden for almindelig kontortid, ikke? Kan jeg gå nu?”

“Ja. Du ved, hvad jeg vil sige.”

“Måske. Så lad være.”

Der blev en lang pause, hvor alle cafeens lyde fortættede sig om de to mænd. Så talte Thorkild, langsomt og tydeligt, som til et barn. “Du skal lade hende være. Al den frygt, du har skabt. Du skal ikke jage hende længere. Hører du?”

“Hende?” sagde manden og rejste sig. “Hende vil jeg jage, indtil jeg har hende.”

Han rejste sig, hverken langsomt eller hurtigt, tog sin frakke på og forsvandt ud i mørket – en imponerende silhuet i byens glitren.

Thorkild sad længe uden at røre sig, hovedet dunkede igen. Det gik op for ham, at bilen stod i Horsens, langt ude på Enner Mark. Der var langt hjem.

Først da han rejste sig og greb sin jakke, opdagede han mandens mobiltelefon. Den lå efterladt på bordet.

DEL 1

KAPITEL 1

Det varer lidt, før skytten nærmer sig kvinden på jorden.

Det er gået hurtigt. Heldigvis.

Skytten havde lukkede øjne, da skuddene blev affyret. Nu kan man se, at de ramte, som de skulle. Kvinden på jorden bløder kraftigt fra brystkassen. Hun er allerede langt væk, blikket fjernt, åndedraget næsten ophørt.

Skytten træder hen til hende og trækker vejret med en skælven, ryster vildt på hovedet, kan ikke stå her, nu skal det gå hurtigt. Det er kun halvlyst, men der kan i princippet komme nogen gående ad stien når som helst. Skytten føler panikkens kvalme i halsen. Det var ikke her, det skulle være sket. Men det var her, de pludselig stod ansigt til ansigt. Skytten og kvinden, der nu ligger på jorden.

Blodet siver ned i stiens støv, og skytten sparker hektisk lidt grus hen over det. Omsonst.

Væk, væk i en fart.

Skytten griber fat i kvindens armygrønne vindjakke, der står åben. Slæber. Det er urimeligt tungt, tungere, end skytten i sin vildeste fantasi havde forestillet sig. Det går ikke. Det bobler fra kvindens brystkasse og ud af hendes halvåbne mund. Hun glipper med øjnene. Skytten slipper med et sæt. Men tager fat igen, ruller kvinden rundt og rundt, ud i sivene og det høje, dugvåde græs ved siden af stien.

Skytten lader kvinden ligge og løber, til kroppen koger. Vender tilbage med bilen, som egentlig er for bred til den smalle sti på engen. Bugserer med kroppen og får den om bord i bilen. Da kvinden bliver vendt om, har hun lukkede øjne.

Skytten graver med hænderne i den blodtilsølede stibund. Det har dannet et okkerfarvet mudder. Skytten skovler det op med hænderne, kaster det ind i bilen, ind på kvinden, indtil der ikke er mere at se på jorden.

Solen er næsten oppe.

Byggepladsen er forladt, og skytten bremser op, så gruset sprøjter, og parkerer bag en bulldozer. Foran ligger åen. Er den dyb nok?

Skytten lytter efter lyde, hver en fiber i kroppen er spændt til det yderste, kvalmen truer med at overmande. Syg af skræk haler skytten kvinden ud af bilen, hendes hoved rammer sandjorden med et knas, som får

skytten til at klynke højt. Skytten haler kroppen efter sig ned mod åen og ruller den det sidste stykke ned i vandkanten.

Så åbner kvinden øjnene i en sidste, skælvende rysten. Ansigtet fortrækker sig i en krampe, og hun lukker øjnene igen.

Skytten lægger sin handskeklædte hånd på kvindens skulder og skubber.

Hånden ryster vildt, da den giver slip, og kroppen glider med et suk ud i vandet. Det var meningen, at den skulle synke. Hvorfor synker den ikke? I stedet lægger den sig til rette i vandkanten, vipper lidt i strømmen. Kvindens krop er som en lille dæmning, vandet stiger op langs hendes mave. Og nu flyder det hen over hende med en pikant lille rislen. Kagerne af blod og støv, der sidder i kvindens hår, løsner sig og opløses i små, vinrøde hvirvler.

Hun vugger. Er hun død?

Ikke en vind rører sig. Så kurrer en skovdue.

Skytten ser op og får øje på skikkelsen, der står på den anden side af åen. De to sæt øjne låser sig fast i hinanden i et par endeløse sekunder. Så fortoner den andens konturer sig i disen. Væk.

Skytten bider hårdt ned i læben for ikke at græde højlydt. Hænderne vil ikke holde op med at ryste.

KAPITEL 2

Til at begynde med var det blot en fornemmelse. En følelse og et billede på nethinden. Et billede, som dannedes før bevidstheden tog over og gav det en mere fornuftig forklaring. Måske var det sommerferiens letbenede krimi læsning, der fik ham til at se det på den måde. Måske var det den danske sensommers tunge regn, der iklædte det hele en dyster stemning, fik jorden til at dampe og lugte, fik ting til at fremtræde fremmede og fulde af varsler.

Roslinge Å, som til daglig var smaragdgrøn af duvende vandaks, glitrende og venlig og endda kunne byde på idyllisk piblen, når der var vand nok i den, kom pludselig glidende ud af disen i al sin tysthed, bleg og farveløs. Regndråberne var spredte, men fulde af tyngde og lavede grå huller i vandoverfladen. Åen så dybere ud, end den var.

I hvert fald så Thorkild Christensen noget nede i vandet, bedst som han havde søgt væk fra huset for at få lidt morgenluft til sine tanker om søndagens prædiken. Og det han så, mindede ham først om en menneskearm. En sommerbrun arm med albuen øverst i vandet og enderne bøjet nedad. Han skød hurtigt billedet fra sig. Besluttede sig for at det nok var et af de brune PVC rør, der blev brugt til sanitets installationer, og som af og til sammen med andet byggeaffald fra byggepladsen oppe på Møllebakken landede her længere nede ad åen. Thorkild trak på skuldrene, i hvert fald i tankerne, og gik indenfor for at genoptage sit skrivearbejde. Klokken var lidt i seks, han var morgenmenneske, præstegården var tyst.

Det var først nogen tid senere, at han bemærkede den påfaldende stilhed. Ikke at hun gjorde meget væsen af sig. Men en ny stilhed. Han kaldte på Karen. Først ubekymret. Og så med det forløb, som vi alle kender, når vi gør en opdagelse af, at mangle noget vigtigt. Nøglerne, pungen, solbrillerne. Vi ser de oplagte steder. Først ubekymret. Gør ikke søgningen færdig, men tænker, at det nok dukker op, og fortsætter så igen senere, når vi passerer et oplagt sted, hvor det kan være. Efterhånden som mulighederne udtømmes, bliver vi bekymrede. Måske gemmer vi det mest oplagte sted til sidst for stadig at bevare håbet, og på den måde kan der gå lang tid, før vi erkender at have mistet noget.

Omtrent sådan var det for sognepræst Thorkild Christensen den fjerde

weekend i august. Det var først søndag eftermiddag, at han tillod angsten at melde sig.

Det sidste sted han kiggede, inden han systematisk begyndte at ringe rundt til venner og bekendte i byen, var det badeværelse, som var blevet hendes, efter at børnene var blevet store. Han listede sig derud og kiggede fortabt på de små tegn på hende. Et rum af lidt underspillet kvindelighed, ligesom Karen selv. Hendes foretrukne, praktiske sæbe, som hun altid skyllede pænt af for skumrester efter brug. Det plejede at more ham. Ryddeligt var rummet. En krukke med hårelastikker, en lille flettet kurv med en enkelt mascara, en læbepomade med bare et anstrøg af farve. Knitrende rene hvide håndklæder sirligt hængt op, så ulig hans eget, der var henslængt over døren.

Det var en skummel tanke, at hun skulle have opholdt sig dér så længe, men han var gået uden om det for at have en holdeplads for håbet; et sted, der kunne holde den snigende fornemmelse af angst stangen. Han ringede nølende til Michael og til Nadia og forsøgte at lyde henkastet. I stedet blev stemmen stiv og formuleringerne krampagtige. De havde ikke set noget til deres mor, og det var faktisk også det eneste, Thorkild havde været næsten sikker på fra starten. Turene til København for at besøge de voksne børn var en af de efterhånden få ting, han og Karen havde sammen, og som de begge nød i fulde drag.

Den sidste, han ringede til, var landbetjenten.

Når døden er forbundet med kriminalitet, bliver den altid så støjende. Kriminalinspektør Thea Krogh stod på sidelinjen og betragtede hele scenariet. Et par teknikere hjalp landbetjenten, Bjørn Devantier, med at hale liget op af vandet. De havde gjort deres bedste for at spærre området af. Hele engområdet med åen, der lå i forlængelse af præstegårdens have, var tapet ind i den dannebrogfarvede plastic. Men det er vel ikke uden grund, at det trækker folk til som fluer, når afspærringsmaterialet ligner tilbudsskilte, tænkte hun. Det var en skam. For selv når døden er udtryk for en forbrydelse, er der stadig tale om et menneske, der er gået bort, et liv, der er afsluttet, og det burde vel kalde på stilhed og respekt.

Hun lå på en hvid presenning ved siden af åen.

Landbetjentens latexbeklædte hånd løftede kvindens arm op.

“Se engang,” sagde han farveløst.

Thea stod på et skridts afstand. Liget var præget af det lunkne åvand. Alt udvidet til en lidt større version, opsvulmet uden endnu at være grotesk. Øjnene, fingrene, tærne, hudens kendetegn. Sårene efter kuglerne, med det forrevne kød omkring, vævet var hvidt i kanterne, og forrådnelsen arbejdede sig allerede nu indad.

Bjørn Devantier lod armen falde ned med et bump på presenningens underlag. “Skudt. Tre gange, så vidt jeg kan se. Og kuglerne er gået igenem. Hvor blev din tekniker af, hun skal vel til? Hun er ellers stærk som en okse, det var lige før jeg ikke havde fået halet det i land uden hende. Hvad er det hun hedder?”

Thea nikkede. “Alice Bang.”

Kriminal teknikeren kom nærmere med sin lille kuffert. Hun standsede op og fiskede noget frem fra sin inderlomme. Først da registrerede Thea for alvor lugten.

Det viltre hår med åbundens mudder greb fat som fingre om den hvide plast, den sommerbrune hud havde med døden fået en hvidlig transparens, en porcelæns hud – var kold og fjern i sin død og rund og voluminøs, som om vandet havde gennemtrængt hver en pore. Lemmerne var som en kludedukke, smerteligt bøjet og drejet. Landbetjenten rystede på hovedet.

“Hvor er præsten?” spurgte Thea.

“Han har ikke vist sig, siden jeg kom. Han sidder vel oppe i præstegården. Han ... jeg tror faktisk ikke, han har været tæt på. Heldigvis, da. Hold op, hvor det stinker.”

“Ja,” sagde Thea. “Det er nok bedst sådan.” Hun så ned på det ødelagte menneske. Landbetjenten sukkede.

“Det er ikke ret oplagt, kan jeg allerede nu afsløre. Præstens kone. Jeg har intet på familien, og vand er det værste. Det vasker alt væk. Teknikerne siger, at de hader vandlig. Men hvem gør ikke det.”

Alice Bang rejste sig halvt op og pustede en rød hårtot væk fra munden med et prust.

“Ingen kugler i hende. Så ved I i hvert fald dét. Til at begynde med.”

Bjørn Devantier rejste sig fra presenningen og gik op ad brinken.

Bakken ned mod åen var den perfekte tribune. Scenen i bunden, så de billige rækker med tilfældige nyfigne – fortrinsvis kvindelige – personer fra byen, og øverst bag stakittet, som i en teaterloge, stod pludselig præsten. Thea betragtede ham og fik medlidenhed med ham.

Han stod der isoleret. Han, der sikkert havde taget del i ikke så få menneskers sorg, stod nu helt alene. Når først liget var kørt væk, ville tilskuerrækkerne vende sig. Og det ville paradoksalt nok kun få ham til at føle sig endnu mere alene, forudså Thea.

Hun sukkede. Inden længe ville det være hendes opgave, som leder af efterforskningen, at kaste medlidenheden væk og gå til ham som til en mulig mistænkt. Langt de fleste drab begås af dem, der er tættest på. Ægtefæller dræber hinanden; fjender og elskere dræber hinanden; alle kan dræbe, når først et eller andet mellem mennesker er slået ihjel. Og at Karen Simonsen var dræbt, var uden for al tvivl. Tre skud havde gennemhullet hendes torso.

Thea kneb øjnene sammen for at iagttage præsten bedre. Gråsprængt hår, et ansigt med dybe furer, der ikke bare signalerede plus halvtreds, men også en anden form for livserfaring. Sort tøj, der hverken lignede påtaget sørgedragt eller pastoral vanebeklædning. Det var smart sort. Storby trendy. Han trådte udenfor, på en eller anden måde. Uden for lillebyens standard repertoire af billige jeans, fleecetrøjer, arbejdsdragter, islandske sweaters, musegrå gammelkonejakker, tørklæder over gråt hår. Midt i alt det stod den sortklædte præst og kiggede ud over engen med øjne, som hun selv på afstand kunne se, funkede. Og en fortabthed over den måde, skuldrene ludede på. Som om holdningen var indgroet hos ham, som om han var en mand, der hele livet har følt sig for høj i forhold til omgivelserne.

Hun sænkede blikket og gav sig til systematisk at memorere de forskellige personer, der havde gjort ophold langs med afspærringen. Det her var på sin vis hendes arbejdsfelt i den kommende tid, her i Roslinge. Der var sikkert ikke noget andet sted, der samlede byen og ville give hende det samme overblik. Kirken gjorde det næppe, fornemmede hun. Måske Super Brugsen lørdag formiddag. Andre betydelige institutioner var der vist ikke. Men det var ikke sikkert, at det blev lørdag formiddag, før forbrydelsen var opklaret. Tværtimod, normalt gik det hurtigt. Virkeligheden er ikke som fantasiens kringelkrogede universer. Tværtimod. Virkeligheden er fyldt af mænd, der går ned på det lokale postkontor i træsko med en legetøjspistol i hånden og røver 550 kroner og en legetøjspostkasse i blik til barnebarnet – for at blive fundet tyve minutter senere hjemme i sofaen. Sådan var det her formentlig også. Den nemmeste måde at dræbe på er

med en pistol. Det er ikke svært, kræver ikke muskler eller særlig omhu. Man kan næsten se væk, mens man gør det, og på den måde er det den letteste måde at få sig selv til det, hvis man ikke er en erfaren morder. Og sigter man efter torso, er man som regel en usikker skytte, der vælger det sikre. Tre skud er sikkerhed. Et eller to skud sat i hovedet er professionelt arbejde. Fire-fem skud eller mere fordelt over kroppen er aggressivitet, der skal ud. Tre skud i torso er førstegangsmorderen, der skal være sikker på, at det lykkes. Det mest besværlige er at skaffe sig en pistol. Og af samme grund er skuddrab de letteste at opklare, fordi det egentlig bare handler om at finde våbnet.

Thea Krogh havde forløbet parat. Teknikerne ville gennemsøge området for mordvåbnet, lægen ville obducere, hendes betjente ville sammen med den lokale landbetjent afhøre det meste af byen, mens hun selv ville afhøre præsten. Onsdag formiddag ville de mødes og samle billedet, og samme eftermiddag – forhåbentlig, ingen grund til at tro andet – anholde præstefruens morder.

KAPITEL 3

Den første tanke, der kom, da roen faldt over ham, var, at Karen ville blive ked af at se alt det, de havde gjort ved haven og huset.

Den anden tanke var, at han følte sig ensom.

Det var først i hans tredje tanke, det slog ham, at Karen var død. Thorkild Christensen stod ved vinduet i stuen med blikket ud over haven. Han stod der i lang tid. Og så intet.

Der var ellers nok at se. En tumult af stemmer, der råbte og kaldte fremmede navne. Knasende stemmer i mobiltelefoner, og stemmer, der råbte ud af vinduerne, ind ad dørene og op og ned ad trapperne. Stemmer der søgte, ledte, aftalte, koordinerede. Stemmer, der forandrede præstegården. Og efterhånden som entreens tunge tæpper blev rullet sammen for at give plads til materiel og beskidte sko og støvede kufferter, kom der nye klange, hårdere klange, længere klange. Mennesker og menneskers grej. Maskiner og kroppe, der i skjult koreografi bevægede sig mellem hinanden og skabte undersøgelser og resultater, facts til efterforskningen, spor af noget. Ude og inde blev haven og huset invaderet. Kroge, der ikke plejede at se sollys, badede sig i kameraernes blitz. Havegange, som Karen for nylig havde revet, blev revet op af fortravlede støvlehæle. Hjørner, der aldrig havde set snavs, fyldte sig med grus og sand, der blev slæbt ind, men ikke ud.

Men roen lagde igen sit brede tæppe ud over præstegården. Rodet og forstyrret, men tavs, lå den hen ved dagens slutning. Kun det rød-hvide afspærringsplastic, der gik på tværs af haven, larmede stadig.

Det var søndag aften. Samme dag, som de havde fundet Karen i vandet.

Thorkild stod tilbage. Ør, forvirret og med et inferno af lyde og indtryk, der gjorde vold på det indre sansesapparat. Men ikke en eneste tanke havde han. Han var dagen igennem blevet bedt om at finde ting frem, flytte sig, forklare sig. Ikke decideret afhørt, det havde man indtil nu undgået. Som et ubevægeligt tårn havde han stået i det hele. Kroppen, sløvet af selve døden, havde sanset og registreret med en distance til virkeligheden.

Langsomt begyndte han at bevæge sig. Han flyttede sig rundt i huset med tunge, langsomme bevægelser. Langsomt genvandt han tankens evne, kroppens førlighed, følelsernes kalden, og han forsøgte at forstå, alt

imens tungheden lå over ham.

Mobiltelefonen i hans lomme ringede, han fiskede den op og afviste opkaldet. Stod lidt og rodede med den for at sætte den på lydløs, han var ikke nogen ørn til teknik. Et uoverlagt tryk på en tast, og det lykkedes ham at få åbnet for en liste over sine udgående opkald. Han faldt i staver over det seneste. Michael. Han kunne ikke rigtig genkalde sig deres samtale, men displayet viste, at det havde taget ham nøjagtig fire minutter og treogfyrre sekunder at informere sin søn om hans mors død.

Michael havde selv tilbudt at ringe til Nadia, søsteren.

Aftenen igennem gik Thorkild rundt i huset. Han spiste ikke, drak ikke. Han gik imellem ting og sager fra et helt liv, der forekom både besjælede, når han i tankeflugten tænkte på den levende Karen, og som klenodier på et museum, når Karens død i små ufattelige bidder trængte ind og gjorde krav på ham.

Han tog den blomstrede vase, de havde fået i bryllupsgave, op i hånden. I toogtyve år havde den stået på spisebordet, og oftest var den forsynet med blomster, som Karen rundhåndet købte ind af. Altid for dyre, færdige buketter. Thorkild spildte af blomstervandet, da han stod med den mellem sine hænder. Han ænsede ikke vandet, der lagde sig i en sø på den imprægnerede bordløber, men undrede sig over, hvorfor den netop nu stod uden blomster.

Han satte sig ved chatollet. Så på breve og kuverter og blomstrede kort fra Ydre Mission, som Karen havde tiltænkt familie eller nogle af deres få venner på fødselsdage og ved andre særlige lejligheder. Han åbnede den lille perlebesatte æske med frimærker. På undersiden af låget var der en fugtig pude til at væde frimærkerne med. Karen havde købt den på en af deres første egentlige rejser. En charterrejse til Mallorca med de to børn, mens de endnu var små.

Han åbnede den lille bog med mærkedagene. Thorkild, stod der under april måned. Han betragtede det nøgterne budskab. Deres bryllupsdag. Intet rødt hjerte, intet kælenavn. Sådan havde Karen altid været. Nøgtern. Thorkild slog op under august måned, tilføjede Karens navn og skrev dødsdatoen ind. Underligt, faldt det ham ind. Men det gjorde godt. Som et lille ritual.

En arrig summen fik ham til at fare sammen. Mobiltelefonen kradsede hidsigt i sofabordet. Han snappede den og læste sms'en fra Michael. "N og jeg på toget nu. Inde 00.22. Vi tager en taxa."

Hans børn var på vej fra København. Han trak på smilebåndet. Michael var praktisk anlagt, havde garanteret sørget for print-selv-billetter til dem begge og havde husket at tage vandflasker med til togrejsen. Økonomisk bevidst var hans søn nemlig også, kunne ikke drømme om at betale togets ågerpriser. Det var næppe heller noget tilfælde, at han havde meddelt sin far togets præcise ankomsttidspunkt.

Burde han køre ind og hente dem i Århus? Ja, det burde han. Men tanken om det hele fik ham til at knibe øjnene sammen i uforståenhed. En scene på stationen? Skulle han – forventedes han at græde og knuge begge børn ind til sig? Og turen hjem, Nadia på bagsædet. Hvad skulle han sige til dem?

Nej. Alt var forandret, og de unger måtte simpelthen tage en taxa. Han kunne jo betale for den?

Det absurde i hans tanker fik ham til at stønne og begrave hovedet i hænderne.

Så greb en vild trang til at handle ham.

Han åbnede alle køkkenskabe og skuffer, tændte alt lyset i køkkenet og lod porcelænen og gryder sole sig. Han tog sig tid, så på hver eneste ting i det, der reelt betragtet var Karens domæne, og tildelte højtideligt hver en ting tid og opmærksomhed. Da han havde dvælet ved alle ting og suget Karen ud af hver en kagegaffel til det musselmaledede stel, hun møjsommeligt havde samlet på, og hver et fad, hun havde stablet efter størrelse, lod han køkkenet stå med lys og åbne skabe.

Han lykønskede sig selv med at have handlet. Det var formentlig sundt.

Videre. Han så på rammerne i gangen, hvor Karens stoftryk var udstillet fra en kort periode i hendes liv, hvor hun forsøgte sig med den slags. Hun talte selv med en vis humor om perioderne i hendes liv som stoftryk-perioden, kalligrafiperioden, origamiperioden. Han havde altid holdt af hendes indadvendte søgen efter noget at blive optaget af. Det slog ham, at han faktisk ikke vidste, hvad hun var i gang med nu, eller hvad hun ville kalde sin periode nu, hvis hun kunne. Faktisk kunne han ikke huske rigtig at have lagt mærke til noget, siden stoftrykkene havde sin tid. Han så på datoen i hjørnet af det ene. De var tre år gamle nu. Mærkelige og abstrakte, skrappe farver.

Senere vågnede Thorkild i gyngestolen ved havevinduet. Apatisk og træt i hver en muskel i kroppen. Han huskede ikke hvordan, men han var faldet i søvn. Det var midt om natten, og han var med ét lysvågen. Han

blev siddende. Det var som om nattetimen forlæned ham en ro. Karen havde aldrig været en del af hans nætter, når han grublende travede rundt og forsøgte at grave en prædiken ud af sit hoved, eller når han læsende forsøgte at holde trit med den nyeste forskning indenfor den dialektiske teologi, der havde været hans specialeemne på det teologiske fakultet. Som han nu sad der, var han i en gammelkendt verden, hvor Karen ikke hørte til.

For første gang tog han hende med sig ind i sit natterum. Han grublede over Karen. Hvad gjorde hun alle de timer, hvor han var begravet i arbejde?

Han så hende altid for sig som indadvendt optaget, beskæftiget af at nørkle med huset og haven, maden, ukrudtet, de gamle messinghåndtag på dørene, som hun var besat af skulle skinne, badeværelset, hvor hun skiftede håndklæderne hver dag. Eller læsende og en sjælden gang imellem i færd med at skrive ved chatollet. Tilfreds.

Men var det virkelig det, hun brugte al den tid på, hvor Thorkild arbejdede? Han funderede. Brugte al sin skolede træning i at tilsidesætte følelser og i stedet tænke. Han forfulgte spor. Tænkte efter, hvem hun mon egentlig regnede for venner, og hvem hun så. Var der andre udover de få fra menigheden, som de kom sammen med? Han kendte et par enkelte. Asger, som hun diskuterede de skønlitterære bøger, hun læste, med. Isabella, hendes ungdomsveninde. Han forsøgte at se sammenhænge. Se en mening med det hele. Det var tilfredsstillende for ham at tænke, men der meldte sig intet. Intet mistænkeligt, intet unormalt, intet der kunne forklare noget som helst. Men han blev i tankerne, mens han rejste sig, gik ud i gangen, åbnede døren til soveværelset og faldt i søvn på sengen med alt tøjet på.

KAPITEL 4

“Er man gammel, når ens børn er flyttet hjemmefra,” spurgte hun ud i mørket, og mærkede hans lange krop reagere på hendes stemme i et søvntvunget vrid. Han vendte sig om imod hende, og Thea nød trygheden i at vide, at han selv nu, så mange år efter, altid vågnede op og lyttede, når hun sagde noget.

For vist havde tiden da sat sine spor. Det var ikke anderledes for dem end for andre, der har et forhold til hinanden. Heller ikke elskere.

Alle de gange, de var gået til og fra hinanden gennem årene, den genopdagede intensitet og det efterhånden hurtigere og hurtigere dyk ned i tryghedens vaner. Hun plejede i de første år at falde i søvn med læberne trykket imod hans skulder, som var svedig og salt. En smag, hun kunne genkalde sig når som helst, og som hun tog med sig rundt i alle de senge, hun sov i. Det gjorde de sjældent mere, når de havde en nat sammen. Nu vristede de sig løs af hinandens greb, lagde sig ordentligt til rette, pakkede sig ind i hver sin dyne, prøvede at få en god nats søvn.

På en måde var det næsten bedre, hjemligheden i det. Og Kristian anstrengte sig altid for at svare hende, selv midt om natten, hvis hun spurgte.

Hun lod ham komme til sig selv, vidste, at svaret nok skulle komme. Gadelygten udenfor lod hende se hans ansigts konturer i mørket. Det havde taget ham lang tid at vænne sig til lyset hos hende. Hun havde købt mørklægningsgardiner. Han havde godmodigt sat dem op.

Og selv om han aldrig beklagede sig over netop dette, vidste hun, at byens konstante mumlen generede ham. Han blev aldrig helt udhvilet, når han var hos hende. Selv på de sjældne søndag morgener, hvor hun selv holdt af at sove længe, kunne Kristian vågne tidligt og se træet ud, så hun spekulerede på, om han i virkeligheden ønskede, at han lå hjemme i huset i Brabrand. En tanke, hun havde forsonet sig med.

Man kan sætte gardiner op, tænkte hun, holde lyset ude. Men nogle ting kan man ikke ændre på, som for eksempel lydene. De trænger ind alle steder.

Så var han hos hende. Lagde en varm hånd henover hendes ryg og kradsede hende i det lyse hår.

“Ja. Mon ikke man er det.”

Selv var Kristian Videbæk 42 år gammel, gift med Mette, som var gym-

nasielærer og sygemeldt, Peugeot 405 stationcar i garagen og to selepuder i bilen til deres mørkhårede piger. Emma og Viktoria. Begge gange Kristian var blevet far, var Thea blevet overrasket over deres valg af navne.

“Smukke,” hviskede han. “Du er fjern. Er du i Roslinge?”

“Ja, det er jeg vist.”

“Mon ikke du skulle se at få sovet? Du var sent tilbage i går. Og vi skal op lige om lidt.”

Kristian var også ved Århus Politi. De havde kendt hinanden i en menneskealder, længe før Mette kom ind i billedet. Samme årgang på Politi-skolen. Han havde gået to klasser over hende på Samsøgades skole, havde ramt hende i øjet med en karamel på sin sidste skoledag. På en måde havde han altid været der, i nærheden af hende.

“Kristian. Er du faldet i søvn?”

“Ja. Om lidt. Skal jeg finde noget vand til dig?”

“Jeg skal afhøre præsten i Roslinge i dag.”

“Skal jeg tage med dig?”

“Nej, det var ikke så meget det. Men jeg stod og iagttog ham i går ude ved åen, hvor vi fandt hans kone. Det er egentlig et smukt sted.”

“Ja.”

“Han er 51 år, han har to voksne børn, der er flyttet hjemmefra. Han er gammel, ikke?”

Hun vendte sig ind mod ham og krølede sig sammen, skubbede sit hoved op under hans hage.

“Sådan én, der er færdig med en væsentlig del af livet. Børnene og alt det.”

Han smilede i mørket, hun kunne mærke det på hagen.

“Og alt det,” sagde han.

“Kristian, er jeg ved at være gammel, synes du?”

Han kyssede hende i det lyse hår.

“Thea. Jeg synes, du er ligeså smuk og ungdommelig og gudbenådet klog, som du har været i alle de år, jeg har kendt dig. Du er ikke det mindste gammel.”

“Ungdommelig. Sikke da et udtryk.”

Han klukkede og gabte.

“Jeg har aldrig fået alt det.”

Hendes stemme var, som altid når de talte om netop det, konstaterende, blottet for betoning. Og som altid blev hans dobbelt øm.

“Igen, skat?”

“Igen.”

“Okay. Du valgte dengang for mange år siden, at du ikke ville gå den vej. Jeg ville gerne have de børn. Men du ville ikke. Ikke på vilkår.”

Kristian grinede.

“Sådan har du altid været. Dengang og nu. Stået ved det og kæmpet for det, du har troet på. Du ville være fri, Thea. Giv dig fuldt ud på arbejde, gøre lige hvad fanden der passede dig. Arbejde dig opefter.”

Hun lyttede altid intenst hér, skønt hun kunne hans ord udenad. De var sagt uendelig mange gange imellem dem.

“Og det lykkedes. Kriminalinspektør og allerede en garvet rotte, som alle, jeg kender ved politiet, har stor respekt for. Og du er stadig kun 39 år. Og ungdommelig.”

“Du har ondt af mig. Det er så tydeligt.”

“Ja. Det har jeg måske nok.”

Hun nikkede i mørket.

“Jeg kan ikke få børn.”

“Det ved jeg.”

“Det kunne jeg heller ikke dengang.”

“Det ved jeg også.”

“Jeg siger det vist også—”

“—mest til dig selv. Ja. Jeg ved det godt, Thea, jeg ved det hele. Du behøver, for gud ved hvilken gang, ikke at forklare mig noget.”

Hun vendte sig, trykkede sig ind i hans arme.

“Det er dig, der forklarer mig noget. På opfordring.”

Han ventede på de enkelte tårer, som altid kom på dette tidspunkt af deres fælles fortælling. Som på bestilling. Tre små træk i hendes ryg, hans arm der blev fugtig mod hendes kind, som hvilede på den. Altid hurtigt overstået.

“Du ønskede ikke at gå den lange vej, som lægerne anviste. Du sørgede over det en periode. Men jeg var så stolt af dig. Du gjorde det aldrig til en negativ fortælling om dig. Du fandt de positive muligheder ved livet i stedet for. Uden alt det.”

“Uden alt det. Og uden dig, Kristian.”

“Jeg måtte gøre noget andet.”

“Ja.”

Thea så op på ham, kyssede ham.

“Hvem er jeg efterhånden,” spurgte hun ud i luften og rejste sig, gik ud på badeværelset, imens han så efter hende. Det halvlange lyse hår faldt ned på skuldrene. Hendes hvide krop, stærk og spinkel, hverken høj eller lav. Måden, hun gik på, en sjovt bastant gang, altid målrettet. Og alligevel så kvindelig, havde han altid syntes. Brysterne, han kunne dem udenad. Til møderne på Gården kunne han se dem for sig, selv bag de lyseblå skjorter og sorte jakker. Store uden at være tunge, runde uden at støde fra hinanden, faste på den bløde måde, når han holdt dem i sine hænder.

Thea havde aldrig i Kristians tid talt om slankekur, motion og fitness, og det var efter hans mening et meget attraktivt træk ved hende. Aldrig den kvindelige rakken ned på sig selv. Det var kun sjældent et behov, hun havde, som nu, hvor de fyrre spøjte. Hun havde en af de kroppe, som holder sig nydelig ved hjælp af almindelig menneskelig aktivitet. Hun var ikke overdrevent aktiv, skønt hun havde en lille rød kajak i kulfiber, som hun brugte i bugten om sommeren, og hun stod gerne på ski om vinteren.

Kristian og Mette havde haft hende med til en svensk ødegård en sommer. Thea havde haft Viktoria og Emma med ude at fiske og sejle i kano og sove i telt, mens Kristian og Mette havde kunnet slappe af og læse bøger i sommeridyllen. Det passede godt til Thea, tænkte Kristian. Sverige klædte hende. Smuk uden at være prangende, naturlig uden at være fodformet. Hverken fladt dansk eller stejlt norsk.

Hun havde et glas vand med ind til ham, da hun kom tilbage. Gav ham det uden et ord.

“Kan du huske den test, de der konsulenter bad os tage for nogle år siden,” hviskede han, da hun havde lagt sig ned igen og pakket dynen om sig. Gadelygten var slukket, det grå morgenlys kom snigende. Han trykkede sig op imod hende.

“Ja?”

“Vi havde alle sammen vores særheder. Udsving her og der. Nogle var vildt meget præget af bestemte sider af det, testen nu kunne vise. Andre havde andre tilbøjeligheder.”

“Ja.”

“Men du. Du var lige i midten af det hele. En stor balance. Så almindelig som ingen af os andre.”

“Skulle det forestille at være en kompliment?”

“Det er den, du er. Mit drømmerige. Svensk, faktisk.”

Hun virkede, som om det var svar nok, og slappede af i hans arme.

Da han var taget af sted, gik hun omkring. Drak resterne af kaffen. Vandede de fredsliljer, hun syntes hørte til i ethvert hjem. Klædte sig på og pakkede en taske med tøj, så der var til et par dage.

Inden hun lynede toilettasken, gav hun øjenvipperne et strejf mascara. Ikke for meget.

KAPITEL 5

Hun så sig om, indåndede den grynede luft og vendte sig tilfreds imod landbetjenten, som stod på trappen og så skeptisk ud.

“Det er fint. Helt fint, Devantier.”

Det var mandag formiddag.

“Jamen, så bliver det sådan. Igen – du må undskylde, som her ser ud. Jeg bruger ikke værelset til hverdag. Og rengøring ... jeg er fraskilt. Det er kun kvinder, der gør rent i rum, som ikke bliver brugt. Havde jeg vidst, at du kom, havde jeg selvfølgelig gjort rent. Men alt er gået så stærkt det sidste døgn. I går fik vi den første mordsag i byen. I dag har jeg nogle og tyve betjente løbende rundt over hele byen. Samt en husgæst.”

Rummet var lille og havde været brugt til opbevaring. Der stod en reol med gamle ungdomsbøger, et lille laminatbord og en gammeldags skibsbriks. En stribe af støvet gyldent solskin stod ind ad tagvinduet og gav værelset en fredsommelig farve.

Thea Krogh smilede til ham, allerede veltilpas ved tanken om de timer, hun kunne tilbringe i dette værelse, som befandt sig på førstesalen i Bjørn Devantiers tjenestebolig i Roslinge.

Det var sådan, hun holdt af at gøre det. Tage af sted og bo i det miljø, hun skulle efterforske. Bare et par dage. Oftest var det et vandrehjem eller hotel, et par gange havde det passet med, at hun havde nogle gamle bekendte i området, og andre gange var det en privat indkvartering hos politiets egne. Som nu i det her tilfælde landbetjentens nærstation, hvor det var en udtalt forventning, at man havde et gæsteværelse, som kunne stå til rådighed, når behovet opstod.

Det var let for hende. Der var ingen, hun behøvede at varske, på nær kollegerne på gården. Ingen husdyr, der skulle passes. Og tasken lå klar i hendes lejlighed med udstyr til et par dage, når hun, uden videre tid til at forberede sig, som i det her tilfælde, blev kaldt ud af sin linjefører Anne-Grethe Schalborg. Otte år ved Århus Politi, velsignet med ingen dårlig samvittighed.

Første gang Thea bosatte sig i en af oplandets byer under en efterforskning, havde det været et tilfælde. Hun havde sendt Kristian hjem med

tjenestebilen, fordi det trak ud for hende med nogle data, hun sad med på den interimistiske arbejdsplads, de havde indrettet på det lokale, kønsløse hotel. Hun havde tilbudt at tage bussen sidst på aftenen, da Kristian stod og trippede med dårlig samvittighed. Det var da Emma, hans ældste, var ganske lille, Mette ringede og ringede, hun huskede det tydeligt.

Hun havde glemt tid og sted og selvfølgelig bussen, og blev derfor på hotellet. Hun endte med at bo der i fem nætter, indtil de var færdige med deres arbejde. Det var hendes første rigtige sag, og hun var blevet rost for sin indsats med ord om, at hun havde arbejdet ihærdigt og tilsidesat personlige behov for at sikre en effektiv opklaring.

Siden havde hun gjort det til en dyd.

Ikke på grund af den lidt ufortjente ros. Men fordi hun oplevede at tænke på en anden måde. At selv på anonyme hotelværelser kom byen snigende. Lagde sig over hende som en hinde af lyde og lugte. I mange af de småbyer, hvor hun kom, var det nok lidt optimistisk at tale om en *puls*. Men et åndedrag. En stemning, en anspændthed. At fornemme det åndedrag gjorde hende bedre, skarpere. Det var hun sikker på.

Thea havde altid elsket menneskelige skæbner. Som barn slugte hun romaner, og var som voksen endt på litteraturhistorie på universitetet, fordi hun ganske enkelt elskede skæbnefortællingerne, tragedierne, de store epos med helte, ofre, skurke. Da hun ad omveje og mange år senere fandt sig selv i politiets drabsafdeling, var hun sig meget bevidst om sammenhængen og havde ligefrem dyrket det. Med sit arbejde havde hun på nærmeste hold adgang til alle de personlige historier, der var vævet ind og ud af den fortælling, de forsøgte at stykke sammen i efterforskningen. Hun havde siddet på hotelværelserne om aftenen og tænkt på de mennesker, hun mødte.

Det samme gjorde de fleste af hende kolleger. At drage de slutninger var det, jobbet bestod i.

Men hun bildte sig ind, at hun havde bedre vilkår. Fordi hun tilbragte sine aftener på et værelse med at tænke uden at blive distraheret af TV, andre mennesker, vasketøj og andre af hjemmets gøremål. Selv om hendes mor tørt kaldte denne metode for *aldrig at holde fri*.

Charmen ved at bo tilfældige steder, hvor efterforskningen bød det, var for længst blegnet, og alligevel blev hun ved. Pakkede trofast, så snart hun var vendt hjem fra en ekspedition, en ny taske med toiletsager, to sæt

praktisk tøj, lidt ekstra varmt og noget regntæt samt et mere smart outfit til særlige lejligheder, for at være parat til den næste. Og mærkede altid det velkendte, fundamentale stik af lettelse, når hun indtog et nyt, inde-lukket rum.

Thea skubbede tasken ind under sengen og hørte en rumsteren af kopper og en kaffemaskines snøvlen nedenunder. Hun havde aftalt et kort møde med landbetjenten, Bjørn Devantier, så hun kunne få et overblik over byen.

Hun burde have sat sig og have skrevet det første papir på sagen til Anne-Grethe, men orkede det ikke. Rapporteringen var aldrig blevet et kært barn for hende, ikke mindst på grund af hendes chefs nidkære læsning, der som regel gjorde det til en tidskrævende opgave at skrive rapporter. Anne-Grethe måtte i første omgang nøjes med sms. De var kommet på plads, og alt gik indtil videre efter planen.

Det var vel det, der var at sige.

Hun fandt telefonen frem, så den lange liste af ubesvarede opkald igennem. Hun tjekkede sin telefonsvarer. Hendes leders velkendt saglige stemme, der bad hende ringe tilbage hurtigst muligt. Tre journalister, en lokal, en fra en større avis og en fra Ritzaus Bureau, alle med gode kilder indenfor politiet, havde efterladt beskeder, hvor de bad om hendes kommentarer til den nye sag. Sultne, som altid, mandag morgen. Og så igen en besked fra Anne-Grethe, der bad hende viderestille alle henvendelser fra journalister til den nyligt oprettede kommunikationsafdeling. Og om at kontakte omtalte afdeling hurtigst muligt.

I stedet ringede hun Kristian op og hørte hans fortravlede stemme i et inferno af larm.

“Jeg er i SuperBest. Vi holder fødselsdag for Viktoria i morgen, jeg har en liste så lang. Kan jeg ringe senere?”

“Det kan du da. Det er okay. Jeg skulle ikke noget. Ville bare sige, at jeg er på plads i Roslinge. Jeg har fået et værelse på nærstationen.”

“Okay. Der var ikke noget hotel?”

“Nej, det er der ikke. Der er næsten ingenting herude.”

“Var det ikke i Roslinge, vi var ude at kigge på hus engang? Det der nedlagte mejeri, som der skulle smides mindst en million i, og som du syntes kunne være så yndigt?”

Kristian klukkede, bilydene tog til, han måtte nærme sig kassen.

“Gud, jo. Nej, vent. Det var i Vilå. Men det ligger ret tæt på Roslinge.”

Kristian prustede i den anden ende.

“For katten, en kø her er. Jeg skal have lavet pizza til seksten unger. Med cocktailpølser. Er det for træls med dem på dåse?”

Hun smilede, og så ham for sig.